

Omraade. Den menneskelige Forføngelighed har mange Udveje til at søge sig tilfredsstillet. Naar vi bevæge os paa offentlige Steder, paa Byens Gader og Stræder, i Parker og Anlæg, ved Fester og Sammenkomster, blive vi jo alle glade ved at se vore Damer møde frem der. I deres Paaklædning ere Hattene jo den ikke mindst fremtrædende Del, og i disse findes ofte Fugle. Nu forstaar jeg ikke, af hvilken Grund Damerne finde paa at anbringe Fugle i Hatten, naar det ikke var et Udslag af den menneskelige Forføngelighed, og en Følge af denne. Skik er jo, at Forretningsfolk gaa paa Jagt efter Fugle. Dette synes jeg ikke er rigtigt. Det fører til, at vore Fugle forfølges og efterhaanden udryddes for at tilfredsstille en simpel Forføngelighedslyst og -trang hos vore Damer. Dersom nu Udvalget i sine Overvejelser kom til det Resultat, at der kunde lægges en alvorlig Dæmper paa den Forføngelighedstrang, der giver sig Udslag i Jagt paa Smaafugle og diverse Udryddelser og Ødelæggelser, vilde jeg betragte det som et overordentlig stort Gode og som et lykkeligt Resultat af Udvalgets Arbejde.

Alfred Christensen: Den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en Stad. Dette gamle Ord kom jeg til at tænke paa ved at høre det Foredrag, det ærede Medlem for Skive (Carl Hansen) nu holdt, thi jeg kan dog tænke mig, at naar et Medlem af et Parti, der endnu kalder sig for Venstreparti, kan faa sig til at staa frem og holde et saadant Foredrag som Ridderskabets Ordfører her, maa det være holdt med megen Overvindelse. For denne ridderlige Handling antager jeg nok, at det ærede Medlem ved Lejlighed vil blive betænkt med et lille ridderligt Attribut. Jeg tager ikke meget fejl deri, thi enhver Handling, om end den bærer sin Løn i sig selv, faar ogsaa sin Løn udvendig fra.

Nu vide vi, hvor Landet ligger, og hvorfra Vinden blæser. Det nærer jeg ikke Tvivl om, at for Øjeblikket er Regeringspartiet meget tilfreds med den bestaaende Tilstand. Jeg kunde se det allerede, da det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad) talte. Da det ærede Medlem kom til at omtale det første bondefødte Medlem af denne Forsamling, der begyndte som Venstremand og blev Højremand og blev behængt med et Ridderkors af Estrup, da gik der et vemodigt Træk hen over de Herrer's Ansigt; thi de mindedes godt, hvad Indtryk

denne Begivenhed i 80erne gjorde paa de Herrer, da de vare Venstremænd af den rigtige Slags, de mindedes endnu den Sang, som gik Landet over i den Anledning, og som begyndte saa skønt:

„Gak Dydens Vej, saa faar du Dydens Løn, selv Ridderkors nu gi's til danske Bønder“.

Ja, ikke sandt, det gælder endnu den Dag i Dag: selv Ridderkors nu gi's til danske Bønder. Jeg synes, vi ere komne ind paa en helt skæv Vej ved Behandlingen af dette Forslag. Vi staa, som Køedt sagde i et Toldforedrag, vi staa næsten og vende Benene i Vejret, idet de demokratiske Partier nu tale Ridderskabets Pris og Ridderskabets Sag. Det var ikke saadan i tidligere Tid, det var ikke saadan endda i den Tid, vi kunne huske tilbage, for ganske kort Tid siden i denne Sal.

Jeg skal ikke komme ind paa de historiske Betragtninger, der bleve gjorte gældende, da dette Lovforslag var til Behandling her i Fjor — hvad der den Gang blev sagt, staar i Rigsdagstidenden —, men jeg skal minde om, at da vor højtskattede afdøde Formand Sofus Høgsbro laa paa sit Dødsleje, da sagde han: „I mit lange politiske Liv er jeg kommen i Berøring med to fuldstændig uegennyttige Politikere, og det var Anthon Frederik Tscherning og Balthasar Christensen.“ Hvad nu den sidstnævnte mente om Adel, Titler, Ordner og Rang, var der Lejlighed til at faa at vide, sidste Gang denne Sag var til Behandling. Der var da ingen Vej mulig uden at stoppe Grundloven, og derfor blev det lagt foreløbig til Side og henvist til den almindelige Lovgivning med disse Ord: Gemt er ikke glemt.

Men nu den anden her nævnte uegennyttige Politiker, Anthon Frederik Tscherning, hvad mente han om dette Spørgsmaal? Jeg har taget Tschernings efterladte Papirer med, og jeg skal med Formandens forventede Billigelse læse en lille Note op desangaaende, som staar i første Del Side 44: Efter Slaget ved Bov vilde Kongen gøre Tscherning til Oberst og satte Oberstepauletterne paa ham, erklærede, at han ikke kunde lide at se ham med de tarvelige Kaptajnsepauletter. Da Tscherning imidlertid vægrede sig ved at udstede sin egen Forfremmelsesordre, blev denne først udstedt efter hans Fratrædelse som Minister. Kommandørkorset, som Kongen vilde tildele ham, undgik han med Vanskelighed og kun ved en bestemt Vægring. „Jeg har Møje nok med at dæmpe Forføngeligheden hos Officererne, men jeg vilde umuligt kunne gøre det, naar jeg